

Бястиво от
Отурова
на Сибирите
изгубените

ИСТОРИЯ НА НАСЛЕДНИЦИТЕ

МЕЛИСА ДЕ ЛА КРУЗ

Превод от английски
Цветелина Тенекеджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да било форма.

Оригинално заглавие *Escape from the Isle of the Lost*
Copyright © 2019 by Disney Enterprises, Inc.
All rights reserved.

Превод Цветелина Тенекеджиева
Редактор Иванка Ангелова
Коректор Таня Симеонова
Предпечат Студиото на А

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2019
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2342-4

На Матчи,

и

Деца от детска градина „2025“,

които бяха с мен от самото начало.

Обичам ви.

и на семейство Шерман:

Ариана Роуз

Нина Джулиет

Бенджамин Джоузеф

Джона Самюел

Благодаря ви за подкрепата!

Треди
известно
время...

Трудно събуждане

Едно време в Древна Гърция живели неземни герои и могъщи богове, най-могъщият сред които бил *Хадес*. Да, правилно прочетохте: Х-А-Д-Е-С. Хадес съзерцаваше божественото си кралство от високия връх Олимп и се усмихваше самодоволно. Животът беше хубав. Всъщност не, животът беше повече от хубав. Беше прекрасен! Вече нямаше да се бърхти до смърт в Подземния свят. Нямаше да живее на брега на смрадливата река Стикс, да слуша отвратителните стенания и изтерзани писъци на реещите се покрай нея мъртви души. Нямаше да обитава пещери, гъмжащи от демони. Беше победил! Вече беше най-великият бог, защото вдъхна живот на летящ кон! Добре де, това още не го е направил. Но съвсем скоро щеше да се случи!

Засега му стигаше красиви нимфи да го хранят с едро, сочно грозде, да слуша звънливи мелодии от лири и арфи и да се излежава на пухкавия си облак, спокоен, че задният му джоб е пълен със светкавици, които можеше да запраща по всеки, дръзнал да му се опълчи.

Хадес въздъхна доволно и хапна едно зърно грозде.

Веднага го изплю.

– МИЛИ ЗЕВСЕ, КАКВО БЕШЕ ТОВА, ЗА БОГА?! – задави се той и се заоглежда за бокала с вода.

Отпи голяма глътка от мръсната чаша, която намери

БЯГСТВО ОТ ОСТРОВА НА ИЗГУБЕНИТЕ

до себе си. Не беше изял зърно грозде, а гнусна съсухрена стафида, отдавна прехвърлила срока си на годност! И не се излежаваше върху пухкав облак, а върху чували с боклук! Що за ужас! Що за унижение! На какво приличаше това?! Къде беше попаднал?!

Хадес примигна. Огледа се наоколо. Намираше се насред оживен пазар, пълен с всевъзможни шарлатани, пробутващи некачествените си стоки. Видя шатра с повредени уреди и друга – с вехти мебели, където търговецът седеше в пропукана вана. Това не беше връх Олимп! Съвсем не!

Той простена отчаяно, осъзнал, че за пореден път е задрямал и сънувал, че се е върнал, където му беше мястото. Трябваше да е в небето с другите богове – със суетния Аполон, присмехулния Хермес и красивата Афродита... В действителност обаче си оставаше тук. *Заклещен*. Пак се озоваваше на Острова на изгубените – название, което определено звучеше като от Подземния свят, където му се налагаше да живее сред пасмина мърляви простосмъртни. (Някои от тях може и да *приличаха* на раздърпани демони, но безспорно бяха човеци.)

Островът беше опасан с невидима ограда, която не му позволяваше, както и на всички останали обитатели, да напуска пределите му и да използва силите си. От колко ли време беше тук? Твърде дълго! Нищо, нищо. Скоро ще да разреши въпроса. Сутринта беше намерил нещо ценно сред скромните си притежания.

Може и да нямаше светкавици като досадния си брат Зевс, но пък имаше безценния си жив въглен. Най-силното му оръжие. Възпламенеше ли го, се превръщаше в гибелна огнена стихия. Той бръкна в задния си джоб, за да се увери, че още беше там. Да! Там си беше – най-обикновено въгленче. Хадес имаше план. Щеше да избяга от Острова – и то още днес.

Изпита огромно задоволство от решението си. Всички тези кирливи загубеняци щяха да си висят тук до безкрай, а той отново щеше да се възкачи при боговете! Този забравен, откъснат от света остров в никакъв случай не беше достоен за рок звезда като него! Същество като него трябваше да вдъхва благоговение, страх и почит! Не да го настъпват и блъскат гамени, хукнали към пазара, преди да са свършили презрелите банани.

Хадес си тръгна от пазара и стигна чак до града, разположен по крайбрежието. В далечината се открояваха лъскавите контури на Аурадон. Някъде там се намираше истинският му дом. Някъде там го чакаха магия, власт и свобода.

Той вдигна живия въглен към небето.

– ОСВОБОДИ МЕ! – изкрещя.

Нямаше тътен в небето. Не го раздраха светкавици. Нищо не се случи.

Няколко обитатели на Острова на изгубените минаха покрай него, без дори да му обърнат внимание. Никой не благоволи даже да го погледне. Но Хадес щеше да им натрие носовете! Просто беше загубил тренинг. Загря въглена в ръцете си и отново го вдигна към небето.

Усещаше как в тялото му се надига поредният изблик на ярост. Лицето му пламна чак до корените на косата му. Трябваше да се махне оттук *веднага*. Крайно време беше да си обира крушите. Все пак беше богът на огъня и гнева, владетелят на мъртвите души, онзи, който успя да надвие могъщия Херкулес! (Е, не точно – но *почти* го направи. Почти!)

– ОСВОБОДИ МЕ! – нареди отново той.

Нищо.

Опита пак.

Нищо.

БЯГСТВО ОТ ОСТРОВА НА ИЗГУБЕНИТЕ

Лицето му придоби още по-кървавочервен цвят и той изрева свирепо към небесата, сипейки проклетия и заклинания.

И пак нищо. Хадес провеси рамене. Вече нямаше нито дъх, нито сили. Синята му коса в стил мохок приличаше на клюмнал петльов гребен.

Хадес сведе поглед към въглена в шепите си. Беше студен. Най-обикновена черна буца. Нито светеше, нито гореше с божествен пламък. Беше напълно безполезен.

Колкото и да се мъчеше, колкото и силно да го желаше, на Острова просто нямаше магия. Докато невидимата бариера го опасваше, магия никога нямаше да има. Ни капчица. Ни трохичка. Ни следа. Трябваше да се примири с това. На Острова на изгубените Хадес* не беше бог.

Беше просто синекос тип с кожено яке.

---

* Хадес, в анимационния филм „Херкулес“ (1997) – Бел. пр.

Терни и
люди

„Бяхме
толко̀ ва̀ близо!
Толко̀ ва̀ близо,
че се препознахме
на финалната
пра̀ ва.“

Табла

1

Дамата е кланарка злодей

Мал вървеше през бляскавия кампус на гимназия „Аурадон“ и се любуваше на птичите песни, на топлината на слънцето по лицето ѝ и на високите стени на двореца, проблясващи от утринна роса. Самата тя не възнамеряваше да подхване някоя песен като принцесите и принцовете наоколо, но сърцето ѝ като че ли вече пееше. Доживели бяха! Мал, Иви и Джей вече бяха последен курс, а на Карлос му оставаха още две години училище. След броени месеци щяха да завършат! Щяха да са свободни сами да градят бъдещето си, сами да чертаят пътя си – светът за тях беше като перла, която ги очаква в мидата на страда.

Докато поздравяваше приятелите си, които се мотаеха безцелно по моравата, Мал си спомняше изминалите дни на Острова на изгубените. По онова време, не толкова отдавна, обичаше да осквернява със спрей плакатите на крал

БЯГСТВО ОТ ОСТРОВА НА ИЗГУБЕНИТЕ

Звяр – изписваше по лицето муграфити с обичайното мото: ЗЛОТО Е ЖИВО. Тогава се гордееше с многобройните си пакости. В „Дракон Хол“ ѝ се носеше слава на беладжийка, която редовно заключваше първокурсници в шкафчетата им, подхващаше епични боеве с развалена храна в столовата и заплашваше всички с проклетия в стила на злата фея Злодеида, ако дръзнеха да ѝ се противопоставят. Но в крайна сметка се оказа, че злодеянията те карат да се чувстваш дребен и незначителен, докато добрините те превръщат в герой; подтикват те да се изправиш срещу страховете си и да браниш хората, разчитащи на теб. Да си добър, беше далеч по-трудно, но и безкрайно по-удовлетворяващо, отколкото да бъдеш лош. От доброто човек се *чувства* добре. Кой би предположил?

Сега Мал беше героиня и защитничка на Аурадон, винаги готова да се преобрази в дракон, за да закриля кралството от всички злодеи и чудовища, заплашващи бреговете му. Животът вървеше спокойно, откакто Ума изчезна по време на първия им Котилъон. Оттогава нямаше ни вест, ни кост от морската вещица с тюркоазени коси. Съперницата ѝ от детинство се гмурна във вълните и повече не се появи. Въпреки това Мал беше нащрек. Човек никога не знаеше откъде ще го нападне врагът.

– Някаква следа от нея? – попита Мал стража, застанал на пост край брега.

– И днес няма – отвърна той.

– Хубаво – успокои се Мал.

Пристигна първа на Кралското съвещание. Днес си беше избрала семпъл тоалет – риза и пола в черно и лилаво, а дългата ѝ лилава коса беше разпусната и пригладена зад ушите. Отдавна вече не се появяваше в класната стая или на официални срещи в последния момент с ядосана крач-

ка. Вече беше бъдещата лейди Мал – с кръвта си на зла фея, непочтително поведение и очукани ботуши с дебели подметки. Искаше Бен да се гордее с нея и тя самата да покаже на кралството, че с гордост носи училищния му пръстен.

Неочаквано точната ѝ поява все пак успя да изненада Люмиер, който до ден днешен набухваше възглавници и помагаше на Когсуърт и госпожа Потс да сервират чая.

– О! Мал! Подраняваш! – възкликна Люмиер леко начумерено.

Като управител на кралското домакинство, не обичаше да го сварват с неизлъскани свещници, така да се каже.

– Дано не ви обезпокоих – каза Мал. – Мога ли да помогна с нещо?

– Не, миличка. Заповядай, настани се удобно – покани я госпожа Потс, дотърчавайки с две препълнени чинии с кифлички и сладкиши, които едва не изпусна в бързината.

– Почакай – каза Мал, пое едната чиния от претоварената готвачка и я сложи по средата на масата.

– Благодаря ти, миличка – усмихна се с облекчение госпожа Потс.

– Нямаме много време! – суетеше се Когсуърт, дърпайки пердетата, за да пусне дневната светлина в конферентната зала. – Кралете и кралицата пристигат всеки момент! А Феята кръстница държи всичко да е свършено. Ще ни превърне в тикви или още по-лошо – отново в мебели, – ако не изпипаме всичко до последно!

– О, Когсуърт, тревожиш се твърде много! – засмя се Мал, докато помагаше на Чип да сипва чай по чашите.

Знаеше, че притеснителният Когсуърт просто преувеличава – Феята кръстница беше твърде добродушна, за да превърне когото и да било в мебел.

Като приключиха с чая, Мал помогна на Чип да сгъне салфетките както ги беше учил Люмиер, така че да прили-

БЯГСТВО ОТ ОСТРОВА НА ИЗГУБЕНИТЕ

чат на дамски ветрила върху чиниите.

Стаята беше готова точно на часа и Мал зае мястото си, докато Когсуърт отваряше вратата на краля Звяр, кралица Бела и Фейта кръстница. Тримата вече разговаряха оживено.

– Чудесна идея – казваше Бен. – Много ще я зарадваме.

– И аз така си мисля – съгласи се Фейта кръстница, която както винаги изглеждаше неотразима в розова риза с жабо и пастелносин костюм.

Бен се усмихна широко и седна до Мал.

– О, чаят изглежда прекрасно, госпожо Потс – коментира Фейта кръстница, вдигайки чашата си.

Когсуърт въздъхна облекчено.

– Една бучка захар или две? – попита Чип, изниквайки до лакътя ѝ, докато готвачката се усмихваше зад него.

– Какво става? – прошушна Мал на Бен.

– Ще видиш – отвърна ѝ той и си взе една кифличка.

Крал Звяр и кралица Бела, които наскоро се бяха върнали от поредната обиколка по всички кралства – напоследък много им харесваха – имаха приятен слънчев загар и изглеждаха отпочинали. Откакто предадоха управлението на сина си, оттеглилите се от властта крал и кралица присъстваха единствено на съвещанията. Бен имаше последната дума при всяко решение.

Бен остави околните да похапнат и да си поприказват известно време, преди да обяви началото на заседанието.

– Мал, съжалявам, че започнахме това обсъждане без теб, но някои членове на Кралския съвет изразиха желание да те изпратим на дипломатически посещения във всички кралства на Аурадон – обясни той. – Смятам, че ще се справиш прекрасно. Ти как мислиш?

– О! – отвърна Мал, изправяйки гръб. – Звучи... вълнуващо!

– Така и очаквах да отговориш! – усмихна ѝ се Бен, но после сбърчи чело. – Макар че е свързано с *доста* пътуване – допълни той. – И откровено казано, ще ми липсваш.

Зад него госпожа Потс едва не припадна от умиление, а Чип се изкиска.

– Бен – подхвана Мал и хвана ръката му върху масата. – Винаги ще се връщам при теб.

Бен ѝ се усмихна и стисна ръката ѝ. Толкова беше възмъжал, откакто го коронясаха. Вече беше техен предводител, справедлив и силен, и така чаровен, че Мал още се изчервяваше, когато я погледнеше.

– Ще те чакам – обеща ѝ той.

Феята кръстница се прокашля.

– Важно е бъдещата ни *лейди* Мал да опознае възможно най-голяма част от кралството. Не е отраснала в Аурадон и ще е полезно да се запознае с обичаите на страната ни.

– Съгласна съм – заяви кралица Бела. – Народът е любопитен да я види и да ѝ покаже колко оценява всичко, което е направила за Аурадон. Разбрах, че в Северен Уей организирали парад с драконови танци в нейна чест. А в Корона щяло да има фестивал с небесни фенери.

Крал Звяр се усмихна широко.

– Прекрасна новина! Скъпа, дали да не включим Северен Уей в следващата ни обиколка? Не съм виждал драконов танц на живо!

– Ще го уредя – отвърна кралица Бела.

– Значи е решено – заяви Феята кръстница. – Надявам се, че посещенията няма да пречат на образованието ти. Ето го списъка с кралства от графика ти.

Тя плъзна един лист по масата към нея.

Мал усети как сърцето ѝ затуптява развълнувано. Имаха право – не беше виждала почти нищо от Аурадон и възможността да пътува по света ѝ звучеше неустойимо след

БЯГСТВО ОТ ОСТРОВА НА ИЗГУБЕНИТЕ

детството, прекарано на уединен остров. Очаквах я толкова много нови неща! Толкова нови хора!

Тя погледна списъка.

Аграба, Камелот, Северен Уей, Олимп, Източен Райдинг, Корона... и къде ли още не, от Тигрова глава до Залива на Тритон. Толкова много прекрасни места! Нямахте търпение да хапва байганети* със семейството на принцеса Тиана и да пийва нектар с мед с боговете и богините в небесния им дворец. В графика ѝ присъстваха всички кралства и региони в Аурадон.

Всички региони без един.

Мал вдигна поглед от листа.

– Май сме забравили Острова на изгубените – отбеляза тя.

– Островът на изгубените? – повтори Фейта кръстница, сякаш не вярваше на ушите си.

Крал Звяр и кралица Бела се наместиха неловко в столовете си. Крал Звяр се прокашля, а кралица Бела добави още две бучки захар в чая си. Като вдигна чашата към устните си, тя издрънча по чинийката, която държеше под нея.

– Островът на изгубените е домът на Мал – напомни Бен на всички.

– Да, така е – потвърди Мал. Чувстваше го като свой дълг да представлява Острова, доколкото ѝ беше възможно, да подсеща хората, че навсякъде съществуват благородни сърца и че дори хлапетата злодеи могат да станат добри. – Пък и Островът е част от Аурадон, нали така?

– Технически – призна Фейта кръстница.

– За жалост – измърмори крал Звяр.

– Недей така, скъпи – успокои го кралица Бела.

– Тогава не е ли редно да посетя и Острова? – продължи Мел. – Да го включим в официалния ми график? Не искам обитателите му да си помислят, че сме ги забравили.

---

* Пържени понички, познати още от Древен Рим, днес присъщи главно за френската кухня. – Бел. пр.

И бездруго никой не мислеше за децата, попаднали в затвор на онзи Остров, наказани заради злините на родителите им. Ако Бен не ги беше съжалил още в началото на управлението си, кой знае къде щеше да е тя сега. Със сигурност не в пищна дворцова стая, хапвайки топли кифлички от порцеланова чиния. Най-вероятно щеше да преживява с огризки по задните улички като всички други деца от Острова.

– Разбира се, че няма – увери я Бен. – Няма как да забравим Острова на изгубените.

– Да не избързваме с решенията – предупреди Фейта кръстница. – Какво ще кажете да обсъдим въпроса отново на следващото съвещание на Кралския съвет? Така ще имаме малко време да го обмислим.

– Съгласен съм – усмихна се Бен. – Пък и бих се възползвал от всяко оправдание да се насладя на още от чая и кифличките на госпожа Потс.

Губа

2

Арабски рицар

Джей и опонентът му се биеха по целия тепих, блъскайки се в стените и всички възможни препятствия. Някога Джей беше най-чевръстият джебчия на Острова на изгубените, но сега беше установил, че да победиш в турнир или в игра на КОАА, е също толкова забавно, колкото да свиеш шал от някой търговец на площада. Даже по-забавно, защото после не го погваха разярени хора. Сложеше ли си жълто-синята маска на отбора и грабнеш ли меча за поредната тренировка, забравяше, че е прекарал детството си в магазинче за джунджурии на отдалечен остров. Интересуваше го единствено победата, а светът сякаш се свиваше и свеждаше до точките, които печелеше срещу страховитите си опоненти.

Джей се хвърли в атака, но противникът му отклони удара, скочи светкавично напред и го удари. Реферът му даде точка. Джей изоставаше.

Върнаха се по местата си на тепиха и този път Джей изчака съперникът му да атакува, а той зае отбранителна позиция, парираше ударите и му се изплъзваше умело.

Най-после предусети своя шанс, извъртя се ловко и нанесе директен удар. Звънецът издрънча за край на рунда и реферът наду свирката си.

– Приключихме – обяви той. – Равенство!

– Добър бой се получи! – каза Лони, като свали защитната си маска и разпусна дългата черна коса по раменете си.

Тя стисна ръката му.

– Благодаря, капитане – ухили се Джей и също махна маската и ръкавиците си.

Групичката зрители, подредени около едната стена на вътрешния двор, им заръкопляскаха.

– Отлична работа! – провикна се някой.

– Блестящо! – похвали ги друг.

– Браво! – извика трети.

Джей ги погледна с присвити очи. Не беше забелязал, че е имало публика. Играеше за себе си, не за да впечатли когото и да било.

– Кои са тези? – попита той, докато прибираше екипировката си.

– Треньори – отговори Лони. – Днес имаме посетители от разни колежи, забрави ли?

Джей беше забравил. Никога не следеше коя дата е, нито пък четеше обявления и имейли. Животът беше твърде кратък, а го очакваха прекалено много забавления като видеоигри и преяждане с пица.

– Върви при тях! Определено искат да се запознаят с теб – подкани го Лони и го побутна леко.

Първият треньор беше мускулест мъж с черно-златисто елече, широки бели панталони и златисти обувки с извити

БЯГСТВО ОТ ОСТРОВА НА ИЗГУБЕНИТЕ

върхове. Носеше огромен бял тюрбан със златна ивица и с рубин по средата.

– Джей! – поздрави го сърдечно той, сякаш бяха стари приятели. – Аз съм треньор Разул, бивш капитан на стражата в двореца на султана. Сега отговарям за спортната програма на Аграбанския университет.

– Приятно ми е да се запознаем – поклони му се Джей.

Треньорът му отвърна с поклон, видимо впечатлен, че Джей познава обичаите на Аграба.

– Заповядай да ни посетиш някой ден. Решил ли си къде ще продължиш образованието си? Би ли се завърнал у дома?

Въпросът го учуди. Баща му беше родом от Аграба, но Джей смяташе за свой дом Острова на изгубените. Въпреки това не искаше треньор Разул да се почувства неудобно.

– Откровено казано, още не съм се замислял сериозно.

До завършването му оставаха няколко месеца. Имаше време да си избере колеж, нали така? И още как?

– Джей! – обади се следващият треньор, едър като мечка мъжага, облечен в зелената премяна на Робин Худ. – Аз съм треньор Литъл Джон от университет „Шеруудска гора“. Много ще се радваме да те привлечем в „Стрелите“. – Той му подаде визитна картичка. – Първи сме в лигата.

– За стрелба – поясни треньор Разул, размахвайки пръст. – Не за КОАА.

– Още не – съгласи се Литъл Джон. – Но с играчи като теб и в това ще станем първи.

Треньор Разул се усмихна самодоволно на стрелеца.

– В Аграба общежитието ти ще е същински палат! Всяко хранене ще е пир, а ако си пръв по успех в курса си, някой от джиновете ни ще ти изпълни три желания!

Той пхна в ръцете му каталог със златисти корици.

Литъл Джон пък му даде торба с рекламни продукти на

„Стрелите“ – шише за вода, лък и стрела и суитчър с мотото на училището: КРАДЕМ ОТ БОГАТИТЕ; ДАВАМЕ НА БЕДНИТЕ. Треньорът с вид на мечок му се усмихна топло.

– Някога краденето ти е било хоби, ако не се лъжа? При нас ти е мястото! – обяви той.

– Краденето ли? Да, но в миналото. Вече не. Все пак благодаря – прие подаръците Джей.

За да не остане по-назад, треньор Разул му поднесе ковчеже със съкровища – роби с герба на Аграбанския университет, златисти пантофи и лампа на джин.

– Това е просто маслена лампа, в нея няма джин – засмя се треньор Разул. – Не още!

– Не ги слушай – намеси се третият треньор, ведрата жена с румени бузи и бледосиня магьосническа роба, чиято качулка беше завързана с розова панделка под брадичката ѝ. Стори му се смътно позната. – Здравей, Джей! Сестра ми ми е разказвала много за теб! Трябва да играеш за нас! Всеки знае, че Магическият институт е най-добрият колеж в Аурадон. Наши възпитаници са професор Йен Сид, Флора, Фауна и Лъчезария!

Магическият институт беше най-престижният колеж в кралството и приемаше само най-успешните ученици от гимназия „Аурадон“. Кандидатите трябваше да се справят почти без грешка с теста Салагадула Абракадабра, за да влязат в класирането.

– Магическият институт! – каза Джей. – Не мисля, че мога да си го позволя с моите оценки.

– О, не се безпокой, в МИ правим чудеса – увери го сестрата на Фейта кръстница.

Тя махна с възшебната си пръчица и до ковчежето и чантата с подаръци се появи малка бяла количка, натоварена с какво ли не – спортни сакове, кецове, предпазна маска, меч, ръкавици.

БЯГСТВО ОТ ОСТРОВА НА ИЗГУБЕНИТЕ

– Помисли си – смигна му треньорката.

– Ела си у дома в Аграба – стисна отново ръката му треньор Разул.

– Присъедини се към веселата ни банда – покани го пак треньор Литъл Джон, потупвайки го по гърба. – Заповядай в деня за посещения да се запознаеш с отбора.

– Ден за посещения ли? – учуди се Джей.

– Да, ще те пуснем на едно малко приключение с учениците, за да видиш как е в Шерууд – обясни Литъл Джон. – Мисля, че ще ти хареса.

– Ами, може да намина – усмихна му се Джей.

– Чудесно! Ще ти изпратя информация – обеща треньорът.

Накрая тримата отидоха да говорят с други играчи. Джей събра подаръците си и изтича обратно при Лони.

– Искаш ли някое от тези неща?

– Няма нужда. Срецах се с тях миналата седмица – обясни Лони. – Дори говориха с родителите ми. – Тя взе чантата. – Ще ти помогна.

Излязоха заедно от тренировъчната площадка. Джей едвам носеше тежкото ковчеже, бутайки количката с подаръци.

– Реши ли къде ще кандидатстваш? – попита той.

– Още не знам дали изобщо ще кандидатствам. Може пък да стана професионален играч на КОАА. Но ако все пак реша да уча в колеж, определено ще избира някой, в който ще ме подготвят да постъпя в армията на майка ми. Някой ден ще стана генерал като нея – заяви гордо Лони.

– Страхотно – отвърна Джей.

Единственото наследство, което получи от баща си, беше занемарен магазин за джунджурии на Острова на изгубените. Но пък Джафар някога е бил велик везир на султана, властта зад трона. Може би някой ден и Джей щеше

да заема толкова висока позиция, но без да е толкова алчен и без да се вманиачава по лампата на Аладин.

Сякаш прочела мислите му, Лони попита:

– Ами ти?

– Аз ли? Аз просто се радвам, че не съм откраднал тези неща – отвърна искрено той.

До този момент не се беше замислял сериозно за бъдещето си. Имаше чувството, че току-що е влязъл в гимназията. Натъжаваше го мисълта, че скоро вече нямаше да си организират турнири и да се вижда с приятелите си всеки ден. Шерууд определено му звучеше интересно – непременно щеше да го посети.

Всички пораснаха толкова бързо. Времето сякаш препускаше. Сякаш вчера беше уличният плъх от Острова на изгубените, а днес изведнъж се оказваше начело в списъка с кандидати за Магическия институт. Нямаше търпение да каже на баща си! Само дето Джафар вероятно щеше да го накара да открадне всички магически тайни на училището. Някои неща никога не се променят.